

משה הציע להזמין את חמטח להסביר לו עמדתו בשאלת הרצועה וחסיצרים.

הוזמנו לשש אחר הצהריים.

בעשׂי קראה את גיורא וחטברתי לו המצב, וחטבמנו כי המרכז יקרא ביום א'

לירושלים.

10.3.57, יום א' ז' אדר ב' חשי"ז

כרגיל בימים טרופים - אין לבי לרשימות ול"הנצחות" הקורות. גם מחוסר
זמן - יום ולילה ישיבות, גם הראש לא פנוי לכך. כניסת הצרפתים למציאה מוצא
הכריעה במידה רבה את הכף - מככת טעמים. אז היה ברור שזהו קצה הווייתורים
לנו. בעולם הזה אין לנו בשעה זו ידידים יותר נאמנים ומזוהים אהנו. אבל אין
חובה לקבל קצה ידידים אם היא לא טובה, ואין להגיד שהצעה הצרפתים, נתכסה
ע"י קנדה, ומוסכמת כמעט - אם כי מוכחשת לאחר כך ע"י ארה"ב - היא חשובה ביותר
לגופנו. אין בה ערובה ממשית ונאמנה לחושש שיש במצרים ולאי חזרת המצרים לעזה.
(2) בחיית ההצעה הצרפתית ראייתי סכנה עצומה לעמידנו לא מיד, ברור שהצרפתים
לא היו לוחצים עלינו לקבל הצעתם ולא היו מנסים ל"העניש" אותנו באיזו מידה
שהיא על הדחיה. אבל הנוצאות של הדחיה - כי הצעה אחרת טובה ממנה לא תבוא -
תהיה¹ (1) היותנו מנודח ע"י או"ם כולל ארה"ב - בלי סנקציות או בסנקציות -
אין זה מכריע, אף כי יש טוב טענות שהיה מכריע ומביס אותנו סנקציות של
דלק. (2) כעבור שנה או שנהיים יתכן שנאצר או יורשו יתקוף אותנו יחד עם בעלי
בריתו. בידו יהיה נשק מעולה, חדיש מברה"מ. איני בטוח שנסיג אז נשק - מצרפת.
מאחרים בוודאי לא. צרפת יש לנו אינטרסים חיוניים בארה"ב, באגוד אירוסה

המערכות, בארצות צמון אפריקה, וחסיור באלג'יר עלול להגמר בפתרון חיובי.
הנשק מצרפת ניתן לנו "במחתרת". מטופקני אם מדינה אחרת היתה עושה זאת.
ואיני בסוח כלל וכלל שבמצב גידוי מצד כל העולם - העשה זאת כעבור שנה -
שנתיים. בלי נשק, ביחוד באויר, נחיה מחוסרי ישע. אחת היא לי מה יהיה
עד בסחון בעוד שנה או שנתיים, אבל באזרח איני יכול ואיני רשאי לקחת עלי
האחריות שצה"ל יוכרח להילחם כשהוא יכול להיכשל ולנחול מפלה. הערבים יכולים
לנחול מפלה זו אחרי זו - ולהתחיל בסיבוב חדש אחרי לנו "מספיקה" מפלה
אחת. בבלל עזה איני מוכן לקחת על עצמי סיכון חמור ואיום זה.

ועזה כשהיא לעצמה - היא צרה צרורה בכל החנאית. בשלטון מצרי, בשלטון
ישראלי, בשלטון או"ם או בשלטון מעורב. המצב החמור ביותר - זהו שלטון מצרי.
קצה פחות חמור - שלטון ישראל. כלבד. הטכנה היא כפולה! חמריה - כיצד נפרנס
טאטיים אלף מליטים וששים אלף תושבים קבועים? אולם גדולה מזו הסכנה הפוליטית.
אין ספק שהמליטים ואחרים יעשו מעשי טירור. הנוכל לדכא אותו כאנגליים בקפריסין
וצרפתים באלג'יר? בלי פתרון בעית המליטים, כלומר ישובם בארץ ערבית - רצועת
עזה היא מארה וסכנה בכל החנאית. ובבללה אין לסכן בסחוננו בעמיד ולהיות
מנוזים בכל העולם, כי צרפת לא תוכל לאורך זמן (ולא חרצה) אחנו בניבוד לכל
העולם.

טשום כך יעצחי לממשלה לאשר הצהרת גולדה בעצרת - ואלח שהחנגדו לא
היתה בטיהם חשובה, למענוחי, אבל כלפי חוץ הם טבורים שנוח להם להופיע כמחנגדים
ל"נסיגה" מוטב לו לאבד כל "עולמי" מאשר לסכן קיומה של ישראל ולהניח צה"ל
בלי הנשק הדרוש.